Mohai V. Lajos

Négy lírai etűd

A madárijesztő monológja
Rámaggatnak, amit lehet,
hogy a csúfnál csúfabb legyek,
tartsam vállamon az eget,
féljen tőlem madársereg,
szaggassak meg minden szelet,
tűző nap se hervasszon meg,
éj-idő se tévesszen meg,
örökösen ébren legyek.

Mondják:
Kevesebbel be sem érjem!
Ez a dolgom, elvégezzem!

A madárijesztő szégyene

Dolgom szégyellni való:
rongyokba öltöztetett
konyhakerti csaló,
madarat elijesztő
ijedt madárijesztő
vagyok.

Karóra szúrt kalap,
rikító fabábú,
torz madár-kísértet:
nincs mivel hencegnem,
földbe ásva ez mindenem.

A tél panasza

Falu szélen tél csikorgott,
rossz kedvében mindent morgott.
Havat, szelet haragjában
kardpengéken odahordott.

Hordószámra jeget lehelt,
csizmák alá havat terelt.
Minden árok fagybarázda,
minden rét meg jeges hártya.

Házak falához nyomódva,
mintha mégis sóhajtozna:
„Dolgom végzem, varázsolok:
Az ablakba jégvirágot!"

Szomorú ég

Szitáló esőben halványak a házak,
szitáló esőben árnyak botorkálnak.

Szitál az eső, eresz csörgedez,
ablaküvegre álmot permetez.

Szitáló esőben mosdanak a házak,
szitáló esőben árnyak motoszkálnak.

Szitál az eső, szomorú az ég,
ablaküvegre szomorúan néz.